

den justering, man foretog på det tidspunkt, var tilstrækkelig.

Problemet dengang var, at man fandt, at der var en risiko for en markant stigning i antallet af og anvendelsen af konkurrenceklausuler på funktionærområdet. Også på timelønsområdet kunne der for så vidt være en mulighed for det, og det ville man godt lægge en dæmper på ved at stramme reglerne op.

Nu kan vi konstatere, at justeringen rent faktisk har haft en effekt. I hvert fald er det sådan – det kan alle vel være enige om – at der ikke er sket den stigning i anvendelsen af konkurrenceklausuler, som man frygtede dengang, og det var jo netop stigningen i sig selv, man ville forhindre. Oven i købet er der sket et vist fald i anvendelsen, og derfor er det vel naturligt at konstatere nu, at der ikke længere er behov for den mere intense overvågning og for den revisionsbestemmelse, og derfor ophæver man revisionsbestemmelsen.

Nu er hele indholdet af funktionærloven og ikke mindst denne bestemmelse jo et udtryk for, at der skal være en balance mellem hensynet til arbejdsgiversiden og hensynet til funktionærsiden. Præcis i denne sammenhæng skal der være en balance mellem på den ene side et legitimt ønske fra virksomhedernes side om at kunne fastholde medarbejderne og ikke mindst beskytte deres forretningshemmeligheder og på den anden side et naturligt ønske om mobilitet på arbejdsmarkedet. Den enkelte medarbejder skal ikke være stavnsbundet til sit job, men ud fra en bredere samfundsmæssig vurdering er der et ønske om, at der er mobilitet på arbejdsmarkedet. Jeg synes, man må konstatere, at den balance også findes i virkelighedens verden, i og med at der er mobilitet på arbejdsmarkedet, og konkurrenceklausulerne altså ikke unødigt forhindrer folk i at skifte job.

Kl. 10.20

Vi har fået en redegørelse fra det udvalg om konkurrence- og kundeklausuler, der har været nedsat. Der er fra både den ene og den anden parts side ønsker om ændringer, men man ønsker for mig at se snarere, at parterne må aftale sig frem til ændringer, end at vi fra Folketingets side skal træffe beslutninger. Der tales om en afvejning af forskellige interesser, som naturligt kunne findes ved en forhandling parterne imellem, og der er i hvert fald ikke i denne redegørelse nogen oplagt indstilling om konkrete ændringer i lovgivningen.

Må jeg afslutningsvis komme ind på to temaer, som jo er relevante i denne sammenhæng. Angående spørgsmålet om aftaler om ikke at ansætte hinandens medarbejdere vil jeg gerne sige, at i Det Konservative Folkeparti ser vi med stor bekymring på, at der tilsyneladende er virksomheder, der indbyrdes aftaler ikke at ansætte hinandens medarbejdere. Især ser vi med bekymring på, at disse aftaler ikke er medarbejderne bekendt. Sådan ser det i hvert fald ud, og det finder jeg fuldstændig urimeligt. Det må være sådan, at er der aftaler af den art virksomhederne imellem, skal medarbejderne være fuldt ud orienterede om dem. Det vil vi gerne bidrage til at få yderligere undersøgt, og hvis der er behov for det, vil vi også gerne medvirke til lovgivning om det, for det kan ikke være rigtigt.

Jeg er i virkeligheden i tvivl om, hvorvidt det overhovedet er i overensstemmelse med den eksisterende lovgivning, at man kan indgå sådanne aftaler, der i den grad har betydning for den enkelte medarbejder, uden at vedkommende er orienteret om det. Men jeg bidrager som sagt gerne til at få informationer om omfanget af sådanne aftaler og indholdet af dem og også til at få dem om ikke forbudt, så i hvert fald sikre, at medarbejderne er orienterede om dem.

Endelig er der de aftaler, der gælder for de timelønnede, altså ikkefunktionærområdet. Her synes jeg, at hvis der er konkurrenceklausuler – og det er der jo i et vist omfang, for så vidt angår ikkefunktionærer – er det med den tradition, vi har på arbejdsmarkedet, naturligt, at det er en sag, som finder sin løsning via overenskomster snarere end ved lovgivning. Man skal jo være opmærksom på, at der i aftaleloven findes bestemmelser om, at domstolene kan skride ind, hvis sådanne aftaler på ikkefunktionærområdet har urimelige virkninger for lønmodtageren.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

To ting: Angående det sidste tror jeg, det er en misforståelse, når hr. Lars Barfoed siger, at aftaler mellem virksomheder uden om medarbejderne om ikke at ansætte hinandens medarbejdere er noget skidt, som bør være forbudt eller i hvert fald skal begrænses.

Kan man gradbøje det? Kan der være situationer, hvor det i Danmark skal kunne tillades, at virksomheder laver hemmelige aftaler bag om ryggen på medarbejderne om ikke at ansætte hinandens medarbejdere? Som lovgiver må